

НАГОРНЮК-ДАНИЛЮК О. О.,кандидат юридичних наук,
викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін
(Національна академія
внутрішніх справ)

УДК 343.13(477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.1.93>**ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ МЕХАНІЗМ ЗАКІНЧЕННЯ
СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ**

У статті досліджено процедуру закінчення спеціального досудового розслідування та гарантії дотримання прав підозрюваного. З'ясовано, що глави 24 та 24-1 Кримінального процесуального кодексу України не передбачають кримінального процесуального механізму закінчення спеціального досудового розслідування, за винятком норми щодо звільнення прокурора від обов'язку надати підозрюваному під розписку копію обвинувального акта та копію речових матеріалів досудового розслідування (ст. 293 Кримінального процесуального кодексу України). Особливу увагу приділено вимогам до обвинувального акта в контексті закінчення спеціального досудового розслідування. На основі аналізу судової практики виокремлено найбільш поширені причини повернення прокурору обвинувальних актів, складених за результатами спеціального досудового розслідування. Наголошено, що дотримання права підозрюваного (обвинуваченого) на інформацію в кримінальному провадженні в разі здійснення стосовного нього спеціального досудового розслідування залежить від виконання правоохоронними органами покладених на них кримінальним процесуальним законом обов'язків щодо вручення повідомлення про підозру, здійснення виклику в кримінальному провадженні, вручення процесуальних документів і забезпечення стороні захисту фактичного доступу до матеріалів кримінального провадження. В умовах воєнного стану існує проблема щодо повідомлення осіб у межах проведення обміну полоненими, оскільки таких осіб передають на територію держави-агресора, але відсутня практика інформування, що такий обмін не припиняє кримінальне провадження відносно них. Для врегулювання таких правовідносин доцільним є внесення відповідних змін до законодавства України та запровадження практики, за якої під час обміну підозрюваного здійснюється подальше інформування про продовження кримінального провадження стосовно нього, надається загальна інформація стороні захисту щодо кримінального провадження й місце знаходження державних органів, а також зазначається місце перебування такого суб'єкта з подальшою можливістю підтримання зв'язку.

Ключові слова: спеціальне кримінальне провадження, спеціальне досудове розслідування, слідчий, прокурор, підозрюваний, слідчий суддя.

Nahorniuk-Danyliuk O. O. Procedural mechanism for completion of the special pre-trial investigation

The article examines the procedure for completion of a special pre-trial investigation and guarantees of the suspect's rights. It is established that Chapters 24 and 24-1 of the Criminal Procedure Code of Ukraine do not provide for a criminal procedural mechanism for the termination of a special pre-trial investigation, with

the exception of the provision on the prosecutor's release from the obligation to provide the suspect with a copy of the indictment and a copy of the register of pre-trial investigation materials against a receipt (Article 293 of the Criminal Procedure Code of Ukraine). Particular attention is paid to the requirements for an indictment in the context of completion of a special pre-trial investigation. Based on the analysis of court practice, the author identifies the most common reasons for returning indictments drawn up as a result of a special pre-trial investigation to the prosecutor. The author emphasizes that observance of the suspect's (accused's) right to information in criminal proceedings in the case of a special pre-trial investigation in relation to him depends on the fulfilment by law enforcement agencies of their obligations under the criminal procedure law to serve a notice of suspicion, to summon in criminal proceedings, to serve procedural documents and to provide the defence with actual access to the materials of criminal proceedings. In the context of martial law, there is a problem with the notification of persons within the framework of the exchange of prisoners, as such persons are transferred to the territory of the aggressor state, but there is no practice of informing that such an exchange does not terminate criminal proceedings against them. In order to regulate such legal relations, it is advisable to amend Ukrainian legislation accordingly and introduce a practice whereby during the exchange of a suspect, further information is provided on the continuation of criminal proceedings against him, general information is provided to the defence regarding the criminal proceedings and the location of state bodies, as well as the location of such a subject with the subsequent possibility of maintaining contact.

Key words: *special criminal proceedings, special pre-trial investigation, investigator, prosecutor, suspect, investigating judge.*

Актуальність теми. Однією з ключових гарантій ефективного функціонування кримінального процесу є забезпечення принципу невідворотності кримінальної відповідальності, навіть у випадках, коли підозрюваний переходується від органів досудового розслідування або перебуває за межами досяжності українського правосуддя. У таких умовах особливого значення набуває інститут спеціального досудового розслідування, що дозволяє реалізовувати публічний інтерес у частині забезпечення справедливого судового розгляду щодо осіб, які ухиляються від правосуддя.

Проте на практиці існує низка складнощів, пов'язаних із реалізацією процесуального механізму закінчення спеціального досудового розслідування, які зумовлені як прогалинами нормативного регулювання, так і неоднозначністю судової практики. Серед них: нечіткість підстав і порядку прийняття рішення про завершення розслідування *in absentia*, відсутність уніфікованого підходу до вручення повідомлення про підозру та закінчення розслідування за відсутності особи, а також брак належних гарантій реалізації прав сторін. Особливої уваги потребує питання процесуальної допустимості доказів, зібраних у такому провадженні, з урахуванням стандартів Європейського суду з прав людини.

Таким чином, дослідження процесуального механізму закінчення спеціального досудового розслідування є актуальним як у теоретичному, так і в прикладному аспектах. Воно потребує системного аналізу положень чинного законодавства, узагальнення судової практики та напрацювання науково обґрунтованих рекомендацій щодо вдосконалення кримінального процесуального законодавства України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі питання правової регламентації та практичної реалізації інституту спеціального кримінального провадження загалом і спеціального досудового розслідування зокрема були предметом наукових дискусій вітчизняних вчених-процесуалістів, а саме Р. С. Брухалія, Г. П. Власової, Г. І. Глобенко, І. В. Гловюк, В. О. Іващенко, Д. В. Коперсака, О. В. Каліннікова, Г. В. Матвієвської, Д. А. Пешого, І. І. Сливича, О. Ю. Татарова, Л. Д. Удалової, О. Г. Шило, Д. О. Шумейка та ін. Напрацювання

науковців формують теоретичне підґрунтя предмету статті й подальшого удосконалення кримінального процесуального законодавства України в частині закінчення спеціального досудового розслідування.

Виклад основного матеріалу. Законодавець у положеннях кримінального процесуального законодавства України використовуючи термін «закінчення досудового розслідування», не надає його офіційного тлумачення. На нашу думку закінчення спеціального досудового розслідування є завершальним етапом процесуальної діяльності, під час якого приймаються відповідні процесуальні рішення.

Згідно з п. 2 ст. 283 КПК України досудове розслідування може бути закінчено у формі: 1) закриття кримінального провадження; 2) звернення до суду з клопотанням про звільнення від кримінальної відповідальності; 3) звернення до суду з обвинувальним актом; 4) звернення до суду з клопотанням про застосування примусових заходів виховного характеру; 5) звернення до суду з клопотанням про застосування примусових заходів медичного характеру [1].

Аналізуючи процедуру закінчення спеціального досудового розслідування та гарантії дотримання прав підозрюваного на даному етапі, потрібно звернути увагу на те, що ні глава 24-1 КПК України, ні глава 24 КПК України не передбачають особливостей закінчення спеціального досудового розслідування. Винятком є лише норма щодо звільнення прокурора від обов'язку надати підозрюваному під розписку копію обвинувального акта та копію реєстру матеріалів досудового розслідування (ст. 293 КПК України). Ці копії під розписку надаються лише захиснику (п. 3 ч. 4 ст. 291, ч. 1 ст. 293 КПК України).

Аналіз судової практики дає змогу встановити, що спеціальне досудове розслідування у більшості випадків закінчується зверненням до суду з обвинувальним актом. Обвинувальний акт – узагальнюючий процесуальний документ стадії досудового розслідування. Значення цього документа полягає у тому, що особа набуває статусу обвинуваченого, коли обвинувальний акт щодо неї переданий до суду в порядку, передбаченому ст. 291 КПК України. До того ж, через завантаженість судів, судді здебільшого використовують обвинувальний акт для складання вироку, вважаючи виклад в цьому документі обставин справи найповнішим [2].

Сьогодні, обвинувальний акт складається слідчим, після чого затверджується прокурором, та містить такі відомості: 1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер; 2) анкетні відомості кожного обвинуваченого (прізвище, ім'я, по батькові, дату та місце народження, місце проживання, громадянство); 3) анкетні відомості кожного потерпілого (прізвище, ім'я, по батькові, дату та місце народження, місце проживання, громадянство); 4) прізвище, ім'я, по батькові та займану посаду слідчого, прокурора; 5) виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, які прокурор вважає встановленими, правову кваліфікацію кримінального правопорушення з посиланням на положення закону і статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність та формулювання обвинувачення; 6) обставини, які обтяжують чи пом'якшують покарання; 7) розмір шкоди, завданої кримінальним правопорушенням; 8) розмір витрат на залучення експерта (у разі проведення експертизи під час досудового розслідування); 9) дату та місце його складення та затвердження. Обвинувальний акт підписується слідчим та прокурором, який його затвердив, або лише прокурором, якщо він склав його самостійно [3].

До обвинувального акта додаються: 1) реєстр матеріалів досудового розслідування; 2) цивільний позов, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування; 3) розписка або інший документ, що підтверджує отримання цивільним відповідачем копії цивільного позову, якщо він був пред'явлений під час досудового розслідування не до підозрюваного. Надання суду інших документів до початку судового розгляду забороняється [3].

Аналіз судової практики та доктрини кримінального процесу дозволяє стверджувати, що обвинувальний акт має відповідати таким критеріям: 1) об'єктивності (мають бути викладені лише достовірно встановлені обставини кримінального правопорушення); 2) безальтернативності (містити чітко визначену кваліфікацію кримінального правопорушення); 3) обґрунтованості (містити правове обґрунтування з посиланням на норми права);

4) етичності у викладі (уникати надмірно натурального опису злочинних дій, що мають жорсткий характер або пов'язані із статевою свободою та недоторканністю), що відповідатиме стандартам прав людини та міжнародного права.

Варто додати, що складання обвинувального акта передбачає не лише винесення рішення та його офіційне оформлення. На думку В. О. Іващенко, така форма закінчення спеціального досудового розслідування передбачає значний спектр процесуальних дій, які має виконати слідчий або прокурор до складання обвинувального акта. Однією з таких процесуальних дій є відкриття матеріалів іншій стороні. У КПК України 2012 р. містяться деякі нововведення, зокрема, збільшилася кількість підстав, за яких прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний повідомити підозрюваному, його захиснику, законному представнику та захиснику особи про завершення досудового розслідування та надання доступу до матеріалів досудового розслідування [4, с. 76–80].

Крім цього, на думку Г. І. Глобенко, до сукупності дій щодо закінчення досудового розслідування належать: 1) аналіз та оцінка зібраних у справі доказів з точки зору їх достатності для достовірного висновку про форму закінчення розслідування; 2) систематизація і належне оформлення матеріалів справи; 3) прийняття рішення про форму закінчення провадження у справі; 4) оголошення учасникам процесу про закінчення збирання доказів у справі та пред'явлення їм матеріалів для ознайомлення; 5) вирішення клопотань, що надійшли від учасників процесу, які знайомилися з матеріалами кримінального провадження; 6) пред'явлення учасникам процесу додаткових матеріалів, якщо такі з'явилися в результаті задоволення заявлених клопотань; 7) складання підсумкового процесуального документа; 8) направлення кримінального провадження та реалізація всіх процесуальних рішень, пов'язаних з формою закінчення розслідування [5, с. 60–61].

Зазначимо, що у своїй діяльності судді звертають увагу на наявності проблеми неналежного складання та неповноти обвинувальних актів. На основі аналізу судової практики можемо виокремити найбільш поширені причини повернення обвинувальних актів прокурору:

1) невідображення у обвинувальному акті всіх анкетних відомостей деяких учасників кримінального провадження, неналежне викладення фактичних обставин вчинення кримінального правопорушення та його правової кваліфікації [6; 7];

2) не надано належних доказів на підтвердження обставин надсилання обвинувального акту обвинуваченому [8; 9];

3) з доданих до обвинувального акту документів неможливо зробити висновок, чи дотримано органом досудового розслідування процедури спеціального досудового розслідування, передбаченої КПК України [10; 11].

Враховуючи особливості спеціального досудового розслідування вважаємо за доцільне запропонувати в окремій частині 5 ст. 291 КПК України сформулювати особливості складання обвинувального акту за результатами спеціального досудового розслідування. Так, пропонуємо доповнити ст. 291 КПК України ч. 5 такого змісту: *«Обвинувальний акт, складений у спеціальному досудовому розслідуванні, окрім відомостей, передбачених у частині 2 цієї статті, повинен містити також відомості про обставини дотримання органом досудового розслідування процедури спеціального досудового розслідування, передбаченої Кримінальним процесуальним кодексом України (в тому числі щодо вручення повідомлення про відоzру, здійснення виклику тощо)»*.

Надалі, відомості про закінчення досудового розслідування вносяться прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань (ЄРДР). При цьому за наявності для того підстав, наведених у п. 1, 2, 3, 3-1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 9-1, 10 ч. 1 ст. 284 КПК України, не виключається можливість прийняття прокурором рішення про закриття кримінального провадження, а також зміна спеціального режиму досудового розслідування на загальний, якщо підозрюваний, стосовно якого воно здійснювалося, був затриманий або добровільно з'явився до органу досудового розслідування у відповідності до ч. 5 ст. 297-4 КПК України [1].

Постає питання, чи досягається мета кримінального провадження у випадку здійснення процедури «in absentia»? Покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення

засуджених, а також запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень як засудженими, так і іншими особами. Як ефективно досягається завдання кримінального провадження та мета покарання з огляду на те, що провадження здійснюється без особи, винної у вчиненні правопорушення, з урахуванням того що очевидно ця особа не буде покарана реально.

Законодавець, вірогідно, керувався у своєму визначенні між ситуаціями, коли наявна повна бездіяльність держави у випадку наявності таких злочинів та варіантом проведення такого розслідування та судового розгляду без особи. За таких обставин краще обрати останній варіант, щоб досягти хоча б деяких конкретних цілей: виявлення, фіксація, схоронність доказів, забезпечення офіційного осуду держави в межах судового процесу над правопорушниками, які вчинили тяжкі та особливо тяжкі злочини, використання матеріалів у міжнародних судових процесах проти росії для доведення фактів агресії проти України. Особи, засуджені за процедурою «in absentia», можливо будуть притягнуті до кримінальної відповідальності, коли опиняться на території України, чи через інститути міжнародної правової допомоги такі вироки можуть бути виконані на території інших держав.

Процедура «in absentia» необхідна у ситуаціях, коли у тяжких злочинах є конкретні потерпілі, які потребують справедливості через судовий розгляд і притягнення винних до відповідальності. З іншої сторони, відсутність обвинуваченого під час розгляду загрожує не лише відсутністю реального притягнення до відповідальності, але порушенням прав підозрюваного які гарантовані Конституцією України, міжнародними документами. На вагах правопорядку та правосуддя з одного боку ефективність провадження, а з іншого боку – право особи на законне досудове розслідування та справедливий судовий розгляд, де обов'язкове дотримання прав підозрюваного (обвинуваченого).

Дотримання правової процедури під час спеціального досудового розслідування є однією з основних гарантій захисту прав та законних інтересів учасників кримінального провадження. Такий захист має відбуватися шляхом чіткого виконання уповноваженими органами та посадовими особами своїх обов'язків [12, с. 13].

У цьому екскурсі, варто додати, що найбільш поширеною є класифікація кримінальних процесуальних гарантій дотримання прав підозрюваного під час здійснення спеціального досудового розслідування за джерелом їх закріплення. Вони поділяються на:

а) гарантії, що закріплені в нормах вітчизняного законодавства, зокрема: у Конституції України, КПК України й інших нормативно-правових актах; як зазначає І. І. Сливич, КПК України надає особам, стосовно яких застосовується спеціальне провадження, достатній рівень гарантій.

По-перше, ч. 2 ст. 7 КПК України наголошує, що зміст і форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених законом. При цьому сторона обвинувачення зобов'язана використати всі передбачені законом можливості для дотримання прав підозрюваного чи обвинуваченого (зокрема, прав на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання в приватне життя) у разі здійснення кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia).

По-друге, спеціальне провадження може бути розпочате за обмеженим колом кримінальних правопорушень;

По-третє, у ст. 297-4 визначено, що слідчий суддя відмовляє у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування, якщо прокурор, слідчий не доведе, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошений у міжнародний розшук, та/або уповноваженим органом прийнято рішення про передачу підозрюваного для обміну як військовополоненого та такий обмін відбувся. Також слідчий суддя в процесі вирішення питання про здійснення спеціального досудового розслідування

зобов'язаний врахувати наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення.

По-четверте, ст. 280 КПК України визначено підстави для зупинення досудового розслідування, зокрема, в п. 21 цієї статті зазначено, що досудове розслідування може бути зупинене після повідомлення особі про підозру в разі, якщо слідчий суддя відмовив у задоволенні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування.

По-п'яте, повторне звернення з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування до слідчого судді в одному кримінальному провадженні не допускається, крім випадків наявності нових обставин, які підтверджують, що підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності й оголошений у міжнародний розшук.

По-шосте, відповідно до п. 8 ч. 2 ст. 52 КПК України обов'язкова участь захисника забезпечується в кримінальному провадженні щодо осіб, стосовно яких здійснюється спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження, з моменту прийняття відповідного процесуального рішення [13].

б) закріплені в багатосторонніх і двосторонніх договорах, серед яких основним міжнародним багатостороннім актом є Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року;

в) закріплені в міжнародних правових актах, що діють у межах Організації Об'єднаних Націй або на регіональному рівні.

Водночас, на жаль, ми повинні констатувати наявність на практиці проблем у частині дотримання під час здійснення спеціального досудового розслідування зазначених прав підозрюваного, зокрема нездійснення органами досудового розслідування виклику підозрюваного (його захисника) для ознайомлення з матеріалами досудового розслідування та фактичного не відкриття стороні захисту матеріалів досудового розслідування в порядку, передбаченому ст. 290 КПК України. Так, в ухвалі Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області від 21 грудня 2017 року вказується, що реєстр матеріалів досудового розслідування містить доручення прокурора на відкриття матеріалів досудового розслідування, але судом встановлена відсутність посилання на виклик підозрюваного на здійснення даної процесуальної дії, що унеможливило перевірити дотримання органом досудового розслідування вимог кримінального процесуального закону [14].

В ухвалі Першотравенського міського суду Дніпропетровської області від 15 жовтня 2024 року зазначається, що 16 жовтня та 26 жовтня 2023 року прокурором здійснювалось повідомлення підозрюваному Ш. про завершення досудового розслідування та відкриття матеріалів, в той же час, прокурором не на надано суду жодних матеріалів на підтвердження того, що Ш. належним чином повідомлявся про проведення відповідних процесуальних дій та викликався для їх проведення [15].

Вважаємо, що за описаних вище умов мало місце порушення права підозрюваного на отримання інформації під час кримінального провадження.

Крім цього, існує проблема у повідомленні осіб, які підлягають обміну, у рамках проведення обміну військовополоненими, оскільки таких осіб передають державі, визнаній Верховною Радою України державою-агресором, за їх згодою, але відсутня практика інформування таких осіб про те, що такий обмін не припиняє кримінальне провадження щодо них. Після здійснення такого обміну виникає проблема їх інформування про дії та рішення у кримінальному провадженні щодо них. Для врегулювання таких правовідносин доцільно було б внести відповідні зміни до законодавства України, та запровадити практику, коли при обміні дану особу інформують про продовження кримінального провадження щодо неї, сповіщення її про загальну інформацію щодо її кримінального провадження, місце знаходження державних органів, комунікативні способи, зазначення її потенціального актуального місця перебування з подальшою можливістю підтримання зв'язку з даною особою та інші варіанти, з метою забезпечення прав даної особи та виконання завдання кримінального провадження.

Заходи щодо виконання завдання кримінального провадження повинні бути дієвими та ефективними, а не формальними. Ми вважаємо, що необхідно прийняти закон про військовополонених, у нормах якого закріпити порядок обміну, інформування, розміщення, реабілітацію, забезпечення військовополонених. Також в ході обміну полоненими передбачити вручення повідомлень про здійснення кримінального провадження, інформацію про правоохоронні органи, які здійснюють досудове розслідування, вручення повісток, пам'яток про спеціальне досудове розслідування.

Висновки. Аналіз положень КПК України засвідчив відсутність особливого правового регулювання форм закінчення спеціального досудового розслідування. Згідно з загальними положеннями КПК України спеціальне досудове розслідування закінчується однією із таких дій: закриття прокурором кримінального провадження; звернення прокурора до суду з клопотанням про звільнення від кримінальної відповідальності; звернення прокурора до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру. Відтак виникає нагальна необхідність подальшого вдосконалення правового регулювання процесуального механізму завершення спеціального досудового розслідування в Україні, зокрема в контексті дотримання права підозрюваного (обвинуваченого) на інформацію в кримінальному провадженні.

Обвинувальний акт, складений за результатами здійснення спеціального досудового розслідування має відповідати наступним критеріям: об'єктивності (мають бути викладені лише достовірно встановлені обставини кримінального правопорушення); безальтернативності (містити чітко визначену кваліфікацію кримінального правопорушення); обґрунтованості (містити правове обґрунтування з посиланням на норми права) та етичності у викладі (уникати надмірно натурального опису злочинних дій, що мають жорстокий характер або пов'язані із статевою свободою та недоторканністю), що відповідатиме стандартам прав людини та міжнародного права.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>
2. Європіна Л. Обвинувальний акт у кримінальному провадженні. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2017. № 3 (15). С. 61–72
3. Відкриття матеріалів іншій стороні: порядок та методика здійснення. Правовий режим, методика ознайомлення з матеріалами кримінального провадження. *Адвокатське дос'є* (провадження). URL: <https://www.shatarska.in.ua/13-vidkrittya-materialiv-inshij-storoni-poryadok-ta-metodika-zdijsnennya-pravovij-rezhim-metodika-oznajomlennya-z-materialami-kriminalnogo-provazhennya-advokatske-dosye-provazhennya/>
4. Іващенко В. О. Проблемні питання закінчення досудового розслідування зверненням до суду з обвинувальним актом. *Правові горизонти*. 2019. Вип. 15 (28). С. 76–80.
5. Глобенко Г. І. Деякі аспекти процедури закінчення досудового розслідування. *Право і Безпека*. 2016. № 4. С. 60–64.
6. Ухвала Малиновського районного суду м. Одеси у справі № 522/15311/14-к від 05.05.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/66384750>.
7. Ухвала Ужгородського міськрайонного суду Закарпатської області у справі № 308/8827/16-к від 14.03.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/65570381>.
8. Ухвала Святошинського районного суду м.Києва у справі № 759/16863/16-к від 09.07.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67014935>.
9. Ухвала Біляївського районного суду Одеської області у справі № 496/1107/17 від 26.04.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/66300043>.
10. Ухвала Павлоградського міськрайонного суду Дніпропетровської області у справі № 185/2462/17 від 30.05.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67067295>.
11. Ухвала Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області у справі № 183/2527/17 від 21.11.2019 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85845346>.

12. Форми закінчення досудового розслідування за Кримінальним процесуальним кодексом України: монографія. Одеса : Юридична література, 2015. 168 с.
13. Сливич І. І. Спеціальне провадження як самостійна форма кримінального судочинства в Україні. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2014. № 2. С. 167–168.
14. Ухвала Павлоградського міськрайонного суду у справі № 185/2143/17 від 21.12.2017 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/71284896>.
15. Ухвала Першотравенського міського суду Дніпропетровської області у справі № 186/1652/23 від 15.10.2024 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/122308655>.

